

lại rất nguy hiểm.

Điểm đặc biệt duy nhất trên mặt hấn là một vết thẹo. Vết này không lấy gì làm lớn. Nó nằm khuất dưới vành tai, phải quan sát kỹ mới nhìn thấy.

Không biết tên hấn, Văn Bình đành đặt tên hấn là « gã thẹo » vậy.

Gã thẹo xun xoe dẫn đường. Văn Bình định xách cái va-li đựng quần áo lên thì một nhân viên khách sạn ồm ồm chạy ra. Hấn lẩn trốn ở đâu mà bây giờ mới thấy mặt. Muốn còn hơn không, vì được bồi xách va-li là hên lắm rồi. Tại các quốc gia cộng sản, vấn đề xách va-li cho khách được coi là xa xỉ phẩm hạng nhất. Nhiều khi còn được coi là vi phạm chủ quyền quốc gia nữa là khác. Trong những dịp hoạt động tại Hà Nội, Văn Bình đã phải xách hành lý lên lầu, xuống lầu mỗi tay, è cổ.

Tên bồi có vẻ không được ăn no nên là i ạch mới vác nôi cái va-li mà Văn Bình chỉ cần một ngón tay là rón lên được. Mặt hấn râm nắng nhưng vẫn xanh mét. Mặt trời ở công trường chỉ có thể đốt cháy làn da chứ không che giấu được vẻ thiếu ăn và bệnh hoạn. Dân Anbani là dân nghèo nhất, cực nhất trong đám chur hầu cộng sản Đông-Âu.

Gã tẹo đã vọt lên cầu thang từ trước. Văn Bình hơi ngạc nhiên khi thấy hấn quẹo mở cửa thang máy. Té ra cái bệnh thang máy hỏng là bệnh chung của toàn thể tuổ giới « xã hội chủ nghĩa ».

Thấy chàng dán mắt vào cái thang máy đồ sộ, kèn sáng bóng, tên bồi cười một cách thiếu não :

— Phiền ông dùng cầu thang thường vậy.

Văn Bình cũng cười :

— Thang máy hư ?

— Thưa không. Hôm qua nó mới hư. Còn hôm nay thì điện hư.

— Còn mai ? Liệu nó còn hư nữa không ?

Tên bồi không hiểu rằng chàng có ý châm biếm tàn nhẫn. Nên trả lời một cách hiền lành :

— Ồ, một tháng 30 ngày thì nó được nghỉ 25 ngày. Nó còn sướng hơn chúng tôi gấp chục lần.

— Tại sao không thay máy mới ?

— Vì cái thang máy khổ nạn này chỉ có mã ngoài là mới, bên trong là động cơ do Liên xô chế tạo. Từ năm 1961, đồng chí chủ tịch Hoxha tẩy chay bọn xét lại Liên xô thì bộ phận thay thế thang máy cũng hết.

Hai người đã lên đến nửa cầu thang. Gã thẹo đã tới lầu trên từ nãy. Giờ đây chỉ có Văn Bình và tên bồi. Chàng lấy trong túi ra tờ 10 đô-la xòe rộng ra, áp vào mặt hấn. Buộc-boạ 10 đô-la cho bồi phòng là chuyện quá thường đối với Văn Bình. Nếu bồi phòng là hoa thơm của giống cái, đã có lần chàng buộc-boạ ba, bốn tờ giấy trăm đô-la một lúc. Đó là tặng không. Trong trường hợp có này nó, tiền tận, có thể lên đến cả ngàn.

Anbani xài một loại tiền gọi là đồng lek. Cứ 5 đồng lek ăn một đồng đô-la. Giới lắm tên bồi được lãnh hai ba chục lek một tháng. Nghĩa là 10 đô-la tương đương với hai tháng lương của hắn.

Trước tờ bạc xanh thớm phực, mắt hắn đang ti hí vì sợ ánh sáng bỗng mở toét ra. Miệng hắn cũng loe tròn như cái ống nhỏ. Văn Bình thấy tay hắn run run, chân hắn run run, toàn thân hắn đều run run. Chắc hắn từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến nay hắn chưa khi nào được khách thưởng một món tiền lớn như vậy.

Hắn nói không ra hơi :

— Thưa, ông cho tôi ?

Văn Bình nhét vào túi trên của hắn :

— Ừ, cho anh đấy.

— Thưa, ông cho cả ?

— Ừ, chẳng lẽ bắt anh xé lại một nửa.

— Thưa, đó là 10 đô-la Mỹ.

— Ừ, đúng 10 đô-la.

— Ông cho cả 10 đô-la.

— Dĩ nhiên là cho cả. Tại sao anh hỏi đi hỏi lại ngáy ngò như thế ?

Hoàng hốt, hắn rút tờ bạc ra khỏi túi áo trên dứt thật nhanh vào trong cặp quần. Hắn đã tỏ ra có khá nhiều kinh nghiệm. Tại Anbani, chỉ trò truyện với ngoại nhân cũng đủ bị tù. Trên khắp nước có chừng 15 trại giam. Dân số chưa tới 2

triệu mà gần 90.000 người bị tù, và gần 9.000 người chết trong tù, kể ra đó cũng là một thành tích đáng ghi nhớ. Tại nhiều vùng trong xứ, luật pháp còn dùng roi vọt làm hình phạt. Hình phạt thường thấy nhất là một viên đạn vào gáy. Nửa đêm về sáng, một chiếc xe hơi đậu xích trước cửa, nạn nhân bị lôi đi, và không bao giờ trở về nữa. Nạn nhân không hề bị đưa ra tòa để xét xử hoặc lãnh án. Mà chỉ bị đưa vào trụ sở Sigurimi, thăm vấn qua loa rồi ăn đạn.

Phòng của Văn Bình ở lầu nhất. Gã thẹo đã mở cửa sẵn, và đợi bên ngoài,

Tên bồi khúm núm xách vali vào trước. Văn Bình đoán chắc hắn phải là nhân viên mật vụ. Chàng đã đánh một nước cờ dò đường, tuy nhiên chàng không sợ thua vì quan sát về mặt của tên bồi sau khi nhận tiền chàng biết hắn sẽ không báo cáo với cấp trên. Kinh nghiệm cho thấy những chế độ độc tài nghiệt ngã nhất cũng là những chế độ dễ hối lộ nhân viên công lực nhất.

Tên bồi lại khúm núm bước ra ngoài. Gã thẹo mở cửa sổ, hít một hơi dài rồi nói :

— Có lẽ phòng ở Dajti không sang trọng bằng phòng khách sạn bên Mỹ, nhưng xin ông tin rằng sự chiêu đãi ở đây nồng hậu hơn. Có nước lạnh, nước nóng đủ cả. Có cả điện thoại trong phòng. Ông có thể nói tiếng Anh với địa phương viên. Tôi sẽ túc

trực ngày đêm ở dưới nhà. Ông cần gì, cứ cho tôi biết.

— Tên tôi là Kevin, còn ông ?

— Baki. Xin ông cảm phiền, phòng này lâu ngày không có người ở cửa đóng im ỉm, lại ít lau chùi nên thoang thoảng có mùi mốc. Nhưng chỉ mở cửa một lát là hết. Tôi sẽ sai bồi bơn nước thơm cho ông. Ông đã đói chưa ?

— Cảm ơn ông. Nếu ông ở vào địa vị tôi, ông sẽ biết là tôi không đói mặc dầu bao tử còn rỗng.

— Tôi hiểu rồi. Mọi du khách mới đến lần đầu đều nói như ông. Ông nóng ruột muốn ra đường để viếng thăm phố xá chứ gì ?

— Ông quả là người sành khoa tâm lý. Ông tính, từ Mỹ đến đây đã xa, tôi lại phải đi từ Hạ uy đi đến Mỹ rồi từ Mỹ mới đáp phi cơ qua Âu châu. Trong số đồng bào tôi ở Hạ uy đi, có lẽ tôi là người thứ nhất được vinh dự đến thăm cộng hòa Anbani. Tôi phải đi thăm thật nhiều nơi để về kể lại cho gia đình và bè bạn. . .

— Cái đó, ông hoàn toàn yên tâm. Như đồng chi phụ tá nói hồi nãy, bộ Ngoại thương đề sẵn chiếc Fan Hoan ngoài cửa khách sạn cho ông sử dụng. Chỉ phiền một nỗi là ông chưa quen đường xá lại không biết nói tiếng nước tôi nên lái xe một mình bất tiện. Chúng tôi đã lo liệu tài xế cho ông. Ông muốn đi đâu tùy ý. Còn như ông muốn đi bộ

chơi đề thờ hút khí trời thì cứ tự tiện. Xin ông nhớ giùm Anbani là Anbani, không phải là Liên xô. Chúng tôi không khắc nghiệt với du khách tây phương như Liên xô đâu. Thôi bây giờ tôi xin kiếu từ vì ông đi xa, trong người chắc mệt mỏi, ông cần tắm rửa và nghỉ ngơi một lát.

Hắn rời rit bắt tay chàng. Chàng tiễn hắn ra ngoài cửa rồi mới trở vào. Theo kinh nghiệm, chàng không khóa cửa mà chỉ khép hờ. Như vậy để nhân viên mặt vụ có thể mở ra bất cứ lúc nào họ muốn.

Chàng cũng không cần khom lưng nhìn dưới giường, phía sau vách tủ để tìm kiếm mối dây ghi âm nữa. Vì chắc chắn là mọi căn phòng đều bị ghi âm.

Tì tay vào cửa sổ Văn Bình nhìn xuống đường. Khách bộ hành ở Mạc tur khoa đã ít, ở đây còn ít hơn, ít đến nỗi chàng cảm thấy cô đơn và buồn tênh như lủi thủi một mình trên sa mạc mênh mông.

Đến khi quay lưng lại chàng đã thấy tên bồi ngoan ngoãn đứng chờ. Chàng chép miệng :

— Buồn quá !

Hắn nhe răng cười :

— Thưa, tài xế đã lái xe đến. Mời ông dạo quanh thành phố một lát. . .

Văn Bình thắt cái cà-vạt mới màu xám vào cổ :

— Đạo xe đã chán, mà đạo một mình còn chán hơn nữa. Ở nước tôi, ít khi du khách đi một mình.

— Đồng chí Baki sẽ cùng đi, nếu ông muốn.

— Đi với Baki thà ở trong phòng còn hơn. Người Mỹ chúng tôi có thói quen đi chơi với đàn bà. Trong khách sạn có cô thư ký nào xinh xắn không?

— Thưa, xin ông nói với đồng chí Baki. Việc này ở trên thẩm quyền của tôi.

— Vậy thì tôi gõ cửa từng phòng đề mời nữ du khách đi chơi với tôi cũng được.

— Thưa, không được đâu.

— Tại sao? Baki nói là tôi được hoàn toàn tự do kia mà...

— Thưa, tôi nói như vậy không có nghĩa là cấm đoán ông. Mà vì ở tầng thứ nhất này chỉ có một mình ông.

— Chỉ có một mình tôi ở tầng thứ nhất? Còn các du khách khác?

— Thưa, tôi không biết. Tôi chỉ phụ trách ở tầng lầu nhất.

— Nghe anh nói, tôi buồn phát thối ruột.

Chàng định hỏi phái đoàn bác học Trung hoa ở tầng lầu mấy song chợt nhớ đến máy ghi âm trong phòng nên lặng thinh. Chàng bèn rón rén bước ra hành lang đóng cửa lại. Tên bồi vợi vã theo sau.

Chàng đi một tờ 20 đô-la mới tinh vào má hấn:

— Anh còn thích đô-la nữa không?

Hắn thở ra một cái nhẹ:

— Thưa, tiền thì ai chẳng thích.

— Vậy, anh cầm lấy.

Không đợi chàng nhắc lại hắn đã dùng phép quỷ thuật cắt biến tờ bạc vào cặp quần. Xong xuôi hắn mới ghé tai chàng:

— Ông cần gì?

Chàng cũng thì thầm đáp lại:

— Đàn bà.

— Chuyện này hơi khó, nhưng nếu ông chờ đến đêm em có thể lo liệu được. Tỉnh thoảng gặp khách tốt, các cô thư ký ở đây cũng làm thêm giờ phụ trội. Giá cả không lấy gì làm đắt.

— Bao nhiêu?

— Tùy theo trường hợp. Chẳng hạn cô phụ trách tổng đài còn trẻ, mới 20 xuân xanh, chưa chồng, lại đẹp nên đòi giá cao, 15 lek một lần, và khách phải là đàn ông khôi ngô, khỏe mạnh như ông, già nua và ốm yếu thì đừng hòng, xấu trai thì trả 100 lek cô ta cũng không thèm đến. Nếu ông không chú trọng đến sắc đẹp mà chỉ cần kinh nghiệm thì có hai cô thư ký trong ban giám đốc. Tối đa là 5 lek. Những ngày lãnh lương thì có thể cao hơn đôi chút. Ông có thể trả 3 lek cũng được.

— Chắc hai cô này phải là gái già...

— Khoảng 32, 33 gì đó.

— Bên ngoài anh có quen ai không ?

— Quen thì quen nhiều, nhưng mang vào trong khách sạn không được. Chẳng dám giấu ông...

— Hiểu rồi. Hoạt động mãi dâm của nữ nhân viên khách sạn được Sigurimi cho phép.

— Không hẳn như vậy. Trung ương không hề cho phép. Đó chỉ là sáng kiến của ban giám đốc. Để cho nữ nhân viên kiếm thêm đồng ra đồng vào. Tuy nhiên, tuyệt đối họ không được ngủ với người bản xứ. Họ chỉ được phép ngủ với du khách ngoại quốc. Ông muốn không ? Tôi đưa ảnh ông xem. Đây là ảnh của cô phụ trách tổng đài điện thoại.

Tên bồi « ma cô » chia cho Văn Bình xem ba tấm ảnh đen trắng cỡ 6 x 9, cất trong bót-phơi. Vì là ảnh đen trắng nên chàng không biết được da dẻ nàng ra sao. Nhưng căn cứ vào những đường nét trong hình, cô bé tổng đài điện thoại cũng không đến nỗi là hạng xoàng. Nếu là ở Sài Gòn thì nàng có thể được tuyển mộ vào các ổ nhện thượng lưu từ ba bốn ngàn bạc trở lên. Trong cả ba tấm ảnh, nàng đều mặc đủ quần áo, chứ không khỏa thân như trong an-bom của các khách sạn ăn chơi. Tuy nhiên, áo quần của nàng đều thuộc loại mỏng dính và lố lổ nên du khách có thể quan sát tương tận món hàng trước khi mua sắm.

Giá không bận việc Văn Bình đã xĩa ngay 6 đô la, nghĩa là 30 lek để thuê cô vợ đẹp Aubani, 6 đô la, cho dẫu giá chợ đen ở Sài Gòn là hơn 200 đi nữa thì mới có 1.200, còn rẻ chán ! Những biệt thự kiêm thanh lâu ở Sài Gòn đều đòi giá cắt cổ mà đòi khi lại cung cấp vi trùng nữa. Dầu sao gái Sigurimi cũng có bảo đảm hơn...

Nhưng công việc trên hết, Văn Bình chỉ mượn câu chuyện chơi hoa để bước sang một đề tài khác. Chàng bèn nhăn mặt:

— Cũng tạm tạm thôi. Anh có thể kiếm người nào khá hơn cô này nữa không ?

Hắn liếm mép :

— Thưa, cô này là hạng nhất rồi.

— Hừ, so sánh với cô con gái rượu của bác sĩ Chu-Yao thì chỉ là ma mút đứng cạnh thần Vệ nữ.

Tên bồi trợn tròn mắt :

— Trời đất quỷ thần ơi, ông muốn nói đến cô Chu-Ling ư ?

— Phải, người đẹp Trung hoa Chu-Ling.

— Tôi không dám so sánh như vậy.

— Tại sao ?

— Vì cô Chu Ling là thượng khách của chính phủ, và đang học tại trường đại học Tirana.

— Về cơ khi ?

— Vâng, chỉ còn một năm nữa thì tốt nghiệp. Không ngờ ông là du khách mới đến mà biết rõ